

PANEK ZOLTÁN

Dologidő

Mielőtt nyugovóra térne, nyújtózkodik a táj —
pontosan akkorát, ameddig hegyei érnek.

Mint hegesztés finom-kék csipkéje
bércek éléhez simul az ég.

Egyszóval: esteledik.

Előbb azonban barnul; barnulatkor
elnyugodni képtelen por száll
s lilába játszó szénaitlat.

A Túr fölött csukaszínű pára,
a víz már ólomnyugalmú;
lebbenni lusta paducrajok
szimatjukra bízzák a csobogást.

Egy-egy hal felveti magát,
álmában másik oldalára fordul.

Teherautók keresztezik a vizet:
a fahíd távoli égzengést idéz.

Nyugodt éjszaka ígérkezik —
holnapi nyugtalanóságunk elé.

Az ember ilyenkor megáll:
fáradt izmaival ma is megemelte a Földet.
Tekintetét körbehordja birtokán,
tudja, mit végzett; eszmél.

Tudja: a Szabadság kemény dologidő.

Érzi: bennünk önmagára vigyáz
az emberiség — benned is —, mi pedig őrá.

Sehol egy felhő; csak a paducok
báránnyfelhője a sötétülő vízben.

Táj és ember összeér a gondolattal.

Játszani

csak

annak

szabad,

aki

felszabadult.

Kemény dologidő a Szabadság, napról napra.

Levelek hónaljába bújt a szél;

*annyt se moccan, hogy elfújna egy csillagot.
Sötétarany búza csorog hófehér zsákba,
altatót dűnnyög valahol egy cséplőgép.
Ideje hazaindulni.
Kéményekből burkus füstök szállnak
kedves-messze; megkeressük egymást.
Az égre lassan feljön
a csillagok végtelen keresztretvénye.
Parkolóhelyére hajt — épp most —
a Göncölszekér. (Égész nap búzát hordott.)
Rúdjára csillagágú kalász akadt,
csillagkalász alatt pontocska úrhajó
halad vihart sose látott tengeren.
Vagy inkább fényes ceruzahegy,
amint indul,
hogy beírja A FÜGGŐLEGES 1971-HEZ:
A SZABADSÁG KEMÉNY DOLOGIDŐ.*

CSORBA GYŐZŐ

Családi följegyzések

1

*Eszter, Noémi, Zsófia: három
(Eszter a nagy,
Noémi a középső,
Zsófia a kicsi) lányom.*

*Ó ha jönne, csak ne jönne,
csak ne jönne, ó ha jönne,
jönne értük három derék legény:
megköszönném,
nem köszönném
meg én.*

2

*Nem születtem apának én sem,
ti adtátok neveltetésem.
Melyőnk kapott többet, ki tudja?*